

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/83/2023
Identifikačné číslo spisu:	2618010503
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2618010503.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku v trestnej veci obvineného N. D. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 19. februára 2025, o dovolaní obvineného N. D. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. júna 2022, sp. zn. 3To/33/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. D. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej tiež „súd I. stupňa“) bol obvinený N. D. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, na skutkovom základe, že:

„spoločne s ods. D. C. v období od 20.02.2017 do 02.09.2017 po vzájomnej dohode v E., z objektu spoločnosti G. R. E. s.r.o., W. XXXX/X, ktorej boli zamestnancami, a z externého skladu spoločnosti nachádzajúceho sa v E. v areáli bývalého E. T., postupne odcudzili hliníkové komponenty Evaporator, a to 1091 kusov s označením XXXXXXXXX, 1006 kusov s označením XXXXXXXXX, 116 kusov s označením XXXXXXXXX a 16 kusov s označením XXXXXXXXX tak, že obž. D. C. počas pracovnej doby tieto hliníkové komponenty na viac krát previezol z výroby do expedície, kde pracoval obž. N. D., odkiaľ ich následne naložili do nákladného vozidla zn. Mercedes-Benz Sprinter, ev. č. R., bielej farby s nápisom K., prípadne do nákladných vozidiel zn. Renault Master, používaných spoločnosťou G. R. E., a postupne ich minimálne v dňoch 20.02.2017, 25.02.2017, 22.04.2017, 28.04.2017, 13.05.2017, 10.06.2017, 24.06.2017, 01.07.2017, 26.08.2017 a 02.09.2017 odviezli do zberných surovín prevádzkovaných spoločnosťou V. s.r.o. R. v objekte D. N. Q. v C., kde ich odpredali a finančné prostriedky získané ich predajom si rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, čím poškodenej spoločnosti G. R. E. s.r.o., W. V. XXXX/X, XXX XX E., IČO:XX XXX XXX, spôsobili odcudzením škodu vo výške 40.750,63 eur“.

Za to súd I. stupňa uložil obvinenému podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom do 31 júla 2019, s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému podmienene odložil podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona súd obvinenému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zúčastniť sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia psychologického poradenstva a podľa § 50 a ods. 5 Trestného zákona povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú stranu G. R. E. s. r. o., W. V. XXXX/X, XXX XX E., IČO:XX XXX XXX odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu, čo do výroku o vine a treste, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obvinený, a to do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Podané odvolanie obvinený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ľubomíra Váneka osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 16. februára 2021.

Na základe odvolania obvineného proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 9. decembra 2021, sp. zn. 6To/25/2021 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného N. D. zamietol.

Prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Ľubomíra Váneka, advokáta v Skalici, podal obvinený dovolanie (doručené súdu I. stupňa 23. augusta 2023) a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že záver o vine obvineného N. D. súdy vyvodili najmä z výpovede odsúdeného D. C., ktorý bol zamestnancami poškodeného prichytený priamo pri odsudzovaní komponentov zo spoločnosti poškodeného. Je logické, že odsúdený C. sa potom snažil, aj s ohľadom na výšku škody, preniesť zodpovednosť aj na inú osobu, pričom pri tomto využil skutočnosť, že obvinený D. spoločne s odsúdeným C. odvážal do zberných surovín vlastné materiály zo svojho domu na svojej bielej dodávke.

Podľa obvineného boli všetky ostatné vykonané dôkazy súdmi hodnotené účelovo, prípadne im bol prikladaný iný význam a neboli teda hodnotené objektívne. Obvinený má za to, že súčasťou práva na obhajobu je zrozumiteľné, logické a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutí súdov, spočívajúce v tom, že nielen obvinenému, ale aj komukoľvek inému bude z obsahu súdneho rozhodnutia zrejmé, na základe akých dôkazov súd obvineného odsúdil a prečo súdy neprihliadali na také dôkazy, ktoré jeho odsúdenie spochybňovali.

Akékoľvek pochybnosti, ktoré by pretrvali aj po vykonanom dokazovaní, sú zákonnou prekážkou pre rozhodnutie o uznaní viny obvineného.

Obvinený uviedol, že súdy konali v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď dôkazy, najmä výpoveď odsúdeného C., nehodnotili po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu súdu, ale sa nekriticky stotožnili s jeho výpoveďou.

Sporných, nepreukázaných a nevysvetlených tvrdení odsúdeného C. bolo množstvo, pričom v súdnych rozhodnutiach chýba logické vysvetlenie týchto nezrovnalostí, teda postupom súdu bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, čo má zásadný vplyv na posúdenie viny obvineného D. v intenciách zásady „bez akýchkoľvek pochybností“.

Ďalšiu časť odôvodnenia dovolania tvorí hodnotenie dôkazného stavu z pohľadu obvineného.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písmeno i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že ani v súvislosti s určením výšky spôsobenej škody súdy nepostupovali dôsledne a bez akýchkoľvek dôkazov pričítali obvinenému zodpovednosť za spôsobenie škody poškodenému v takom rozsahu, ktorý si poškodený uplatnil v trestnom konaní, čím sa súd nekriticky a bez dôkazov stotožnil s konštatáciou orgánov činných v trestnom konaní, že všetky hliníkové komponenty, ktoré označil poškodený ako chýbajúce, boli vyvezené do zberných surovín v C. obvineným D..

Obvinený tiež vytýka vo veci konajúcim súdom nekritické preberanie záverov znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Z., ktorý stanovil hodnotu predmetných hliníkových komponentov. Podľa obvineného je tento znalecký posudok zmätočný, pričom zároveň poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky (II. ÚS 2630/2007 a I. ÚS 49/2006), podľa ktorých sú v znaleckých posudkoch často formulované odpovede na otázky súdu, ktoré prekračujú medze odborného posúdenia a zasahujú priamo do rozhodovania súdu tým, že dávajú priamy návod, ako má súd vo veci rozhodnúť, respektíve, že slepo dôverovať záverom znalca by znamenalo vo svojich dôsledkoch poprieť zásadu voľného hodnotenia dôkazov súdu podľa jeho vnútorného presvedčenia.

Záverom obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol aby:

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom (správne malo byť uvedené uznesenie) Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2021, sp. zn. 6To/25/2021, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1 a ods. 12 Trestného poriadku, ustanovení § 319 Trestného poriadku a v ustanovení § 212 ods. 1 ods. 4 písm. a) Trestného zákona v neprospech obvineného,
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok (správne malo byť uvedené uznesenie) Krajského súdu v Trnave,
- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Súd I. stupňa v súlade s § 376 Trestného poriadku dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Senica, ktorej prokurátorka sa k nemu vyjadrila písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 9. októbra 2023.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len „prokurátorka“) je v súvislosti s odôvodnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku toho názoru, že v predmetných rozhodnutiach súdy podrobne rozobrali úvahy, ktorými sa spravovali pri hodnotení otázky viny, ako aj trestu pre obvineného. Súdy sa vysporiadali so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, reagovali na všetky podstatné sťažnostné námietky obvineného.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti odvolaciemu súdu za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní a súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku, ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Čo sa týka odôvodnenia dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že obvinený v dovolaní namietaním znaleckého posudku rieši otázku skutkovú a nie otázku právnu. Ustálenie výšky škody súdmi v rámci trestného konania má v konečnom dôsledku svoje vyjadrenie v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení a predmetom tohto dovolacieho dôvodu môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného súdmi prvého a druhého stupňa.

Záverom prokurátorka Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla, aby dovolanie obvineného N. D. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 19. októbra 2023 vyjadrila poškodená spoločnosť G. R. E. s. r. o., ktorej štatutárny zástupca vo vyjadrení uviedol, že sa pridrižiava výpovede v rámci prípravného konania a písomných vyjadrení počas trestného konania. V prípade, ak by prišlo ku zrušeniu predchádzajúcich rozhodnutí súdov navrhol, aby súd v trestnom konaní zaviazal obvineného N. D. uhradiť poškodenej spoločnosti škodu za odcudzené hliníkové komponenty podľa znaleckého posudku v sume 40 750,63 eur spoločne a nerozdielne s odsúdeným D. C..

Súd I. stupňa predložil vec na rozhodnutie o dovolaní obvineného N. D. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 1. decembra 2023.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Z § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že najvyšší súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V posudzovanom prípade obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na tomto mieste považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že odôvodnenie dovolania obvineného je takmer úplne totožné s odôvodnením odvolania ktoré obvinený podal proti rozsudku súdu I. stupňa.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé

naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Podľa obvineného záver o jeho vine súdy vyvodili najmä z výpovede svedka D. C., ktorá však súdmi nebola vyhodnotená po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, naopak súdy sa s ňou nekriticky stotožnili. Vo výpovedi tohto svedka (ale aj ďalších v dovolaní uvádzaných svedkov) bolo množstvo sporných, nepreukázaných a nevysvetlených tvrdení, pričom v súdnych rozhodnutiach chýba logické vysvetlenie týchto nezrovnalostí. Naopak, svedeckým výpovediam, ktoré vyznievali v prospech obvineného, súdy neprikladali potrebnú dôležitosť.

Vo všeobecnosti k rozsahu dokazovania dovolací súd konštatuje, že súd vykonávajúci dokazovanie nie je viazaný návrhmi strán, či ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*). Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá súvisí so zásadou, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Súd I. stupňa ako aj odvolací súd sa vo svojich písomne vypracovaných rozhodnutiach podrobne zaoberali dôkaznou situáciou, ktorá nastala po vykonaní dokazovania na súde I. stupňa, pričom získané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Oba vo veci konajúce súdy hodnotili výpoveď svedka C. vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, t. j. okrem iných aj s výpoveďou obvineného a ostatných vo veci vypočutých svedkov. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na rozsudok súdu I. stupňa (strana 20 - 22 rozsudku), ako aj na uznesenie odvolacieho súdu (25 - 35 uznesenia), v ktorých rozhodnutiach sa vo veci konajúce súdy spôsobom súladným so zákonom vysporiadali so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie o vine obvineného.

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Dôkazy súdy hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Žiaden dôkaz pritom nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu a je len na hodnotiacej úvahe súdu, ako sa s dôkaznou hodnotou jednotlivých dôkazov vysporiada, ktoré bude považovať za relevantné (hodnoverné), a ktoré naopak za menej podstatné. Ak teda súdy nižšieho stupňa vyhodnotili výsledky dokazovania v zmysle zákona, v rozsahu a spôsobom, ktorý však nie je súladný s predstavami obvineného, nemožno takýto postup považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

Dovolací súd dospel po vyhodnotení dovolacích námietok vo vzťahu k porušeniu práva na obhajobu k záveru, že tieto sú neopodstatnené.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou sa vylučujú námietky skutkové, čo znamená, že nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdom I. stupňa a odvolacím súdom, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (rozhodnutie č. 47 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014).

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd len pripomína svoju už dlhodobú súdnu rozhodovaciu činnosť, z ktorej je zrejmé, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Správnosť a úplnosť zisteného skutku spôsobom ustáleným súdom, resp. súdmi v pôvodnom konaní v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho rozhodnutia, nemôže skúmať a meniť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že súdy nepostupovali dôsledne v súvislosti s určením výšky spôsobenej škody a bez akýchkoľvek dôkazov pričítali obvinenému zodpovednosť za spôsobenie škody v takom rozsahu, ktorý si poškodený uplatnil v trestnom konaní. Namietal tiež vo veci konajúcimi súdmi nekritické preberanie záverov znaleckého posudku znalca Ing. Z., ktorý stanovil hodnotu predmetných hliníkových komponentov, pričom podľa obvineného je tento znalecký posudok zmätočný.

Z uvedeného je zrejmé, že obvinený sa dovolaním domáha iného hodnotenia znaleckého posudku (ako jedného z vykonaných dôkazov), na ktorý postup, ako je vyššie uvedené, dovolací súd nie je oprávnený.

Čo sa týka obvineným naznačeného posúdenia viny v intenciách zásady „bez akýchkoľvek pochybností“, dovolací súd si túto časť odôvodnenia dovolania vysvetlil ako námietku obvineného týkajúcu sa nepoužitia zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) vo veci konajúcimi súdmi.

Uvedená zásada vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, pričom jej použitie prichádza do úvahy len vtedy ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie, tento stav však v danej trestnej veci nenastal. Odhliadnuc od uvedeného najvyšší súd dodáva, že povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty obvineným uvedených dovolacích dôvodov. (k tomu vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2013, sp. zn. 2Tdo/15/2013, alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2015, sp. zn. 3Tdo/47/2015).

Dovolací súd zistil, že chybami obvineným vytýkanými v dovolaní nebol naplnený žiadny z uplatnených dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací súd preto dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. preto, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, odmietol.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.